

[Hans Hansen.]

er ikke fuld Erstatning, det er et Billighedshensyn.

Det ærede Medlem sagde i Gaar, at det var en mærkelig Maade at erstatte paa, at man inddrog Værdien og saa amortiserede den gennem 50 Aar. Men vi inddrager jo ogsaa Værdien gennem de 50 Aar for de forgældede, og det vilde da være bagvendt at betale Værdien ud kontant, at betale Varer kontant og saa først faa Varerne om 50 Aar. Men endnu mere bagvendt var det, som det ærede Medlem mente at kunne gøre sig morsom med paa min Bekostning; for Afkortningen og den halve Procent tilsammen er saa nær fuld Erstatning, som det kan blive, og i hvert Fald for den gældbundne er det vistnok en rimelig Erstatning. Det er et Billighedshensyn, for jeg er Modstander af den Opfattelse, at man skal indføre Grundskyld uden at foretage en Billighedsafvikling overfor dem, der har anbragt deres Penge i Jord.

Jeg tror i det hele taget, at Venstrepatriet burde slette Grundskylden paa sit Program, i hvert Fald burde de gøre det, hvis de er Modstandere af den. Men vil de virkelig gaa ind for Grundskylden, maa de ogsaa være rede til at foretage en Afvikling. For der begaas en Uret overfor dem, der har sat Penge i Jord, hvis man ikke prøver en redelig Udligning.

Om jeg mener, alle Ejendomsbesiddere har Krav paa Erstatning, spørger det ærede Medlem Hr. Krag. Der er naturligvis kun Tale om Jordværdien, for det er kun Jordværdien, som vi konfiskerer, kan jeg godt sige, ved Grundskylden. Naar vi ophæver Skatterne paa Ejendom og giver Arbejdsindtægterne fri, saa er et saadant Spørgsmaal, om Ejendomsbesidderne i Almindelighed skal have Erstatning — saadan har jeg forstaaet det Spørgsmaal, det ærede Medlem stillede —, ved Siden af, for det har ikke noget at gøre med det, der foreligger her. Forholdet er det, at Grundrenten vil man inddrage ved en Grundskyld, og saa vil man redeligt gennem de 50 Aar ved en halv Procents Udligning afvikle Forholdet. Det har ikke noget at gøre med den Ejendomsværdi, som ligger udenfor den Værdi, som angaar Jordrenten.

Saa spørger det ærede Medlem mig, hvordan jeg vil sikre, at Formuerne ikke forsvinder, og hvorledes vi vil afvikle Kommunernes Gæld. Som jeg havde Lejlighed til at sige i Gaar: naar vi ophæver et Beløb i Skatter, saa Formueafgiften kommer til at hvile i sig selv — hvad enten man bygger paa Gælden, eller man bygger paa den

skattepligtige Formue —, saa er det, man siger, at det, vi indfører her, er det samme som at tage Pengene fra Folk. Men man tager jo ogsaa Pengene ud af Erhvervslivet nu gennem Skatter paa Arbejdet. Vi tager jo ikke mere, ikke i mindste Maade, eller forøger den Inddragning af Værdier, som i Øjeblikket sker fra Statens Side.

Men jeg skal indrømme, at dette med Formueafgiften vedrører ikke selve Grundskyldens Paaligning. Hvis man ønsker, at det fremtidige Arbejde skal betale, saa vedrører dette ikke selve Forslagets Hovedvirkninger, for man kan gennemføre Grundskylden alligevel. Men jeg mener, det er en Uret, og jeg mener, det er et Billighedshensyn, at man, naar man gør Formueejerne skattefri, samtidig giver dem en Pligt til at betale en Afgift, fordi de opnaar en Skattefrihed. Det er det Billighedshensyn, som ligger til Grund for Kravet om Formueafgift.

Med Hensyn til, hvorledes man kan afvikle Kommunernes Gæld, havde jeg Lejlighed til forleden at sige, at jeg anser de Aktiver, Kommunerne har, for mere reelle end dem, Staten har, og jeg tror, at den Opstilling, man har for Kommuneregnskaber, hvor Aktiverne i høj Grad overstiger Passiverne, rummer et Bevis for, at man ved Realisation af disse Aktiver — f. Eks. ved at lade Forældrene overtage Skolerne og gøre dem til Aktiver og til Værdier — kan afvikle Kommunernes Gæld. Det synes jeg ikke der er det mindste indviklede i.

Spørgsmaalet om Grundskyldens Indførelse er ikke et Spørgsmaal, som staar og falder med, hvorvidt det Lovforslag, vi her har stillet, er mere eller mindre rigtigt. Derom har jeg sagt, at vi har stillet et Forslag, hvorom vi mener, at dets Gennemførelse vil bevirke denne Overgang. Men hvis de Herrer mener at kunne stille et bedre Forslag, saa skal jeg gerne være villig til at lytte dertil, men Kritik alene gør det ikke. For Grundskyldens Gennemførelse lader sig ikke afvise, og Spørgsmaalet bliver da, om vi, hvad adskillige er Tilhængere af, skal dryppe den ned ved Siden af eller ovenpaa de nuværende Skatter, eller vi skal foretage en redelig Afvikling, prøve paa at indrette det saaledes, at de, der har anbragt Penge i Ejendomme, ikke bliver ringere stillet end andre. Det er Kærnepunktet i denne Sag, og det vil Befolkningen vide, uden Hensyn til, hvordan end Rigsdagen har modtaget dette Forslag.

Indenrigsministeren (Dahlggaard): Jeg har lige et Par Bemærkninger, jeg vil frem-